

det, vi skal mobilisere for at løse det store træk i 30 år, som det her handler om.

Jeg vil så til sidst sige nogle få ord om dagsordenen og dagsordenerne i forbindelse med Rio. Man kunne gætte på, at formanden for Folketinget måske synes, at dagsordenen er rigelig lang. Men så vil jeg sige, at hvis vi ser på forberedelsen før Rio, dagsordenen før Rio, dagsordenen efter Rio og dagsordenen her før New York, er det dagsordener, som vedtages med massivt flertal herinde i Folketinget.

Så kunne man måske tænke: Betyder det så ingenting? Det er afgørende dagsordener, som afgørende har sat nogle klare linjer for, hvad Danmark skulle gøre. Med hensyn til diskussionen om opfølgningen efter Rio blev den miljøstøtte første gang præciseret i en dagsorden. Strategisk miljøplanlægning blev præciseret i en dagsorden. Da vi var færdige med Rio og skulle i gang med at kigge på vedvarende energi, hvad gjorde vi så? I en dagsorden pegede vi på det, som også hr. Martin Glerup var inde på, vi etablerede Forum for Energi og Udvikling, som knyttede græsrodskontakter med energigræsrodder verden over.

Og i dag sætter vi tre nye dagsordener: For det første en styrkelse af CSD, som i min optik er tankegangen om, hvordan vi får opbygget et miljøsikkerhedsråd eller i hvert fald et stærkt politisk organ, der kan matche handelsliberaliseringen. Det andet, vi får præciseret, er energipolitikken. Vedvarende energi er et afgørende parameter i dansk politik, men vi skal også have det til at være det i den globale politik. Og det tredje er, at vi som et nyt område i forhold til dem, vi i forvejen har prioriteret, nu laver en voldsom prioritering på vandområdet.

Så jeg er utrolig tilfreds med, at så mange er enige om denne dagsorden. Jeg synes, at vi er ved at have gjort vores hjemmearbejde rimelig godt fra dansk side. Nu handler det så om, hvad vi ved hårdt arbejde kan arbejde os frem til i New York.

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Der har været lidt forskellige udmeldinger om Agenda 21-arbejdet. Jeg må sige, at i det seneste års tid er antallet af møder, som jeg er inviteret ud til, og som har Agenda 21 på dagsordenen, steget betydeligt. For 3-4 år siden var der meget få af den slags møder. Jeg opfatter også af den post, vi får dels i udvalget og dels andre steder fra, at der bliver lavet meget.

Det har taget nogle år at komme i gang, men jeg tror også, vi har sat et tog i gang, der kommer til at køre hurtigere og hurtigere, og når resultaterne begynder at vise sig i lokalområderne, får det revet mere med. Men det sjove er også, at man også inviterer fra udlandet for at snakke Agenda 21. Det er ikke kun herhjemme, man prøver at få inspiration fra andre lande. Det er også spændende, og ministeren spurgte om og anbefalede vel ligefrem, at man rejser lidt rundt og snakker med andre konservative kræfter rundt omkring. Det gør vi, og dér bliver vi inspireret og får vi gode ideer, ligesom vi forhåbentlig kan give nogle af de gode danske ideer videre.

Ministeren sagde, at han var meget positiv over for forskningen på området, og han nævnte nogle eksempler. De er fortræffelige, og vi kunne koble de meget dygtige folk, der er på Niels Bohr Institutet, til. Hele iskerneforskningen er noget specielt og unikt dansk, hvor vi virkelig giver et bidrag, der er væsentligt, til at forstå klimaet over en længere tidshorisont. De har jo også fået meget fornemme priser derude.

Men det, der er den konservative ambition, er, at vi ikke kun har nogle forskere siddende lidt spredt, men at vi får samlet nogle flere af dem og også får en uddannelse på området. Vi har behov for allerede i dag at være i gang med at uddanne de rådgivere, der skal være i morgen og i overmorgen. I stedet for at de skal uddanne sig på andre universiteter, der er spredt rundt om i verden, har vi brug for nogle, der har deres base i Danmark, og som forstår danske forhold og derfor kan være gode rådgivere i et internationalt samarbejde med udgangspunkt i det danske.

Vi kunne godt ønske, at regeringen ville give et nap med i det arbejde. Det er jo i bund og grund et stykke sikkerhedspolitik, vi her taler om, og det har altid været noget, der har været meget væsentligt for konservativ tankegang: at sikre vores land på alle leder og kanter, og i det-tilfælde ikke kun vores land, men den ganske verden.

Jeg håber, at ministeren kommer op og uddyber og svarer på spørgsmålet om, hvad der er regeringens strategi på længere sigt med hensyn til CO₂-reduktionen. Er det at give omsættelige kvoter? Er det at fastsætte et maksimum, eller er det at operere med en reduktion i forhold til det, vi har, og så dele landene ind i forskellige divisioner?